

DET ÄR MURAR OSS EMELLAN...

Båda två sitter vid ”prognosbordet”, som om ingenting hade hänt. Två åldrande bröder, som en gång hatade varandra som pesten. Det var inte bara det att de inte ville sitta i sminkbåset tillsammans, utan mer detta, att deras åsikter kolliderade. Platsen i soffan var plötsligt tom!

Eftervalsanalysen är här – om inte provande – så upptar den de flesta tonerna i mediabruset. Detta medan palestinierna trycks samman vid vägspärrarna på Västbanken.

Olika verkligheter kolliderar. Ibland kan man tro på en förändring – en Obama-förändring - men i nästa andetag faller tankarna in i besvikelsens mönster. Handlar det bara om retorik? Om ett annorlunda ordval, en annan röst, en annan maktförskjutning? Eller ingår våra västorienterade samhällen den stelbenta struktur som heter kapitalism, maktbalans och globalism.

Under Vietnamkrigets dagar var smärtan tydlig även i det svenska samhället. Efter en tid var vi helt på det klara över att orättfärdiga strukturer härskade över Saigons människor, då B 52-orna vräkte dödbbringanse splitterbomber över staden, dessutom under julens ”fredstid”.

Nu är vi sammanflätade och delaktiga i våldets Afghanistan, utan minsta tveksamhet från ansvarsfullt håll. Är några förda bakom ljuset? Eller vill vi att svenska ungdomar skall offras på det bål som heter kolonialism eller terrorism.

Allt pågår då riksdagen sitter med Sverigedemokraterna i knäet. Att det skulle bli så här var ju mer väntat än oväntat.

För den som händelsevis har läst Jyllands-Posten och betraktat Lars Wiiks rondellhundar är det inte allt konstigt. Vill vi förlöjliga andra kulturer och religioner så får vi stå vårt kast.

Vi kan heller inte utan vidare göra oss av med landskapet Skåne för att bli kvitt allt missnöje. Till och med i det lilla Grästorp i Västergötland, har ett nazistparti, som tagit sig in i de folkvaldas rum.

Vi befinner oss i den kluvna värld, där mänskliga rättigheter, människovärde och tillit är en bristvara.

Den nio meter höga muren, som omgärdar det demokratiska Israel är fortfarande ett hån mot mänskligheten. Bosättningarna, som ständigt utökas med den

israeliska militärens hjälp, är ett slag i ansiktet på de palestinier som vill odla sin jord och försörja sin familj.

Jag skriver detta i en tid då missnöjet samlats in i en representativ demokratisk församling.

Missnöje, misstänksamhet, dåligt självförtroende och känslan av hat kan ta en kropp i besittning. Man brukar tala om en tung ryggsäck, som kan finnas osynlig i känslas närhet. Mer konkret blir denna sopsäck till besvär – den gnager sig in i musklerna och får själva nervsystemet att kollapsa. Hur när en sjukskrivning kan inte Sverigedemokraterna vara? Detta ”fibromyalgi-parti”, som ruvar på hemliga avsikter och dunkla manifest.

Inte ens invalda medlemmar har läst partiprogrammet. Det vore bra om varje medlem visst vad som gällde, vilka dofter, odörer och sura uppstötningar, som döljer sig i denna ”strupe”. Jimmie Åkessons väna framtoning – som en främmande fågel med dold agenda.

Dock vet vi tillräckligt för att förstå att det är mångfalden som ger styrka och insikter. Vi vill helt enkelt inte ha några murar i Sverige – inte ens om de är 9 meter. Vi vill heller inte ha några vägspärrar för dem som bor i Rosengård, Hammarkullen eller Rinkeby. Vi vill det fria människovärdet, där vi värdesätter våra olika utgångspunkter och söker gemensamma mål.

Vid den traditionella judiska måltiden står alltid en stol tom. Det dukas fram ytterligare en tallrik just för den främling, som överraskande kan komma och knacka på dörren. Kanske är det en familj från Somalia, Kongo eller från ett jordanskt flyktingläger.

Eller kan det vara Du, som förlåtit dig själv och kommit hem till kärlek och medmänsklig insikt!

Som två åldrande bröder vid det gemensamma valet – Bengt Westerberg och Bert Karlsson. Lite patetiskt – men ändå – de har slutit fred och försonats!

Hans-Evert Renérius